В халаті білім, як сніжок на полі,
мов блискіт лебединого пера,
вітаючись привітно надовкола,
іде по коридору медсестра.

В очах легенький спалах остороги,
в руках умілих — все до ладу тут.
Десь там, в палаті, за сумним порогом
від неї конче, допомоги ждуть.

Сестричко мила, тут, у коридорі
покинь жалі, як важко б не було!
Нехай надію людям, вбитих горем,
несе твоє розвеснене чоло.

Догадуюсь, що маєш власні муки,
але їх міцно затисни в руках.
На тебе жде чиясь німа розпука
у стомлених безсоннями очах.

Тому нехай зникає чи маліє
у хворих біль, лишень зайдеш до них.
Життя, медсестро, — це висока мрія,
і боротьба на вигинах крутих.

...В халаті чистім, як погожа днина,
струнка, статечна, ніжна, осяйна
зайшла в палату медсестра. Людина!
А разом з нею — радість і весна.